

Arrest

nr. 317 324 van 26 november 2024
in de zaken RvV X en X / VIII

In zake: 1. X
 2. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. LEJEUNE
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2024 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 april 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlagen 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikkingen tot vaststelling van het rolrecht van 6 juni 2024 met referentenummers X en 119094.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 10 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DE JONG, die loco advocaat C. LEJEUNE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op voorlegging van hun Braziliaanse paspoorten leggen verzoekers op 25 oktober 2021 elk een aankomstverklaring af bij de gemeente Tervuren, die vaststelt dat hun verblijf is toegelaten tot 28 oktober 2021.

1.2. Op 22 september 2022 melden verzoekers zich opnieuw aan bij de gemeente Tervuren voor het afleggen van een aankomstverklaring. De gemeente weigert echter dergelijke verklaringen op te stellen,

omdat uit verzoekers' paspoorten blijkt dat zij, na de vorige aankomstverklaringen, pas op 30 juni 2022 het Schengengrondgebied hebben verlaten om dit grondgebied reeds op 27 augustus 2022 opnieuw binnen te komen, waardoor zij het maximum toegestane verblijf van 90 dagen per tijdperiode van 180 dagen overschrijden. Op dezelfde dag deelt de gemeente verweerder hieromtrent nog mee wat volgt:

“De heer en mevrouw [...] en [...] hebben in 2021 een aankomstverklaring gekregen geldig tot 28.10.21. Zij hebben België terug verlaten op 30.06.2022. De bedoeling was om een Art 9bis op te starten aangezien hun dochter (NN [...] OV [...]) wenst dat zij bij haar komen inwonen. Deze mensen hebben allebei gezondheidsproblemen (Mr prostaatkanker en mevrouw moeilijk te been) en kunnen niet meer alleen in hun woning blijven in Brazilië. Zij zouden volledig ten laste van hun dochter komen. Zij wensten echter aanwezig te zijn bij het huwelijksfeest van hun kleinzoon in Brazilië en hun raadsheer had aangeraden om pas daarna een aanvraag in te dienen Art 9bis, omdat ze tijdens deze procedure het land niet mochten verlaten.”

1.3. Op 9 november 2022 dienen verzoekers elk een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, meer bepaald in functie van hun meerderjarige dochter met de Italiaanse nationaliteit. Inzake deze aanvragen beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 8 mei 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.4. Zoals dit blijkt uit hun paspoorten verlaten verzoekers op 11 juli 2023 het Schengengrondgebied en komen zij op 16 augustus 2023 het Schengengrondgebied opnieuw binnen. Volgens een e-mail van de gemeente Steenokkerzeel van 7 september 2023 zouden ze samen met hun dochter naar Brazilië zijn gereisd.

1.5. Op 18 september 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte aan verzoekers van bevelen om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 30 oktober 2023 dienen verzoekers elk een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, meer bepaald in functie van hun meerderjarige dochter met de Italiaanse nationaliteit. Inzake deze aanvragen beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 25 april 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De weigeringsbeslissing in hoofde van verzoeker luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.10.2023 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De betrokkene vraagt voor de tweede keer gezinshereniging aan met zijn meerderjarige dochter van de Italiaanse nationaliteit, de genaamde [P.B.,F.C.] (RR [...]), in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)’

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Bij de eerste aanvraag dd 09.11.2022 – geweigerd middels bijlage 20 dd 08.05.2023 - werden de volgende documenten overlegd:

- Geboorteakte van de Burgerlijke stand van natuurlijke personen van [I.], waaruit blijkt dat betrokkene de vader is van de referentiepersoon. De verso-zijde noteert dat de betrokkene gehuwd is met mevrouw [G.R.D.P.P.], de moeder van de referentiepersoon, die op dezelfde datum een aanvraag gezinshereniging indiende.

- Begeleidend schrijven advocaat dd 22/12/2022

- Verklaring op eer dd 23.11.2022 van de genaamde [T.P.S.M.], dat zij aan de betrokkene en echtgenote tussen juli 2020 en juli 2021 een bedrag van 15.600 Real (2839,34) heeft betaald voor de betaling van maandelijkse huishuur: dit betreft een verklaring van steun, die niet wordt gestaafd door objectieve verificatiestukken zoals geldoverschrijvingen/ stortingen/ betalingen van huur van de referentiepersoon voor de betrokkene (origineel, vertaling + apostille)

- 13 verklaringen van de genaamde "[T.P.S.M.]", opgesteld in het Portugees en die niet werden vertaald naar één van de drie landstalen of het Engels: niet in overweging te nemen bewijsstukken daar de inhoud niet geïnterpreteerd kan worden.

- Attest Nationaal Instituut voor de Sociale Zekerheid dd 25.11.2022 – krediethistoriek, bevattende uitkeringen aan de betrokkene voor de maanden 09/2022, 10/2022, 11/2022 tbv 3.805,01 Real (692,55 euro) + pensioen tbv 1.903,98 Real (346,54 euro) (totaal: 1039,09 euro)

- Attest Nationaal Instituut voor de Sociale Zekerheid dd 25.11.2022 – krediethistoriek, bevattende uitkeringen aan de echtgenote van de betrokkene voor de maanden 09/2022, 10/2022, 11/2022 tbv 1.212, Real (220,59 euro) + pensioen tbv 1.212, Real (220,59 euro)

- Akte rechtbank van de deelstaat São Paulo dd 22/11/2022, akte nr. 2046652, certificerende dat de betrokkene bekend is in de registers van burgerlijke, familie- en erfopvolgingen, faillissementen, concordanten, gerechtelijke en buitengerechtelijke invorderingen, fiscale beslagleggingen en bijzondere burgerlijke rechtbanken als gedaagde/verweerder/belanghebbende in zaken tussen 2013 en 2019, met een overzicht, betreffende onder andere rechtsvordering bankovereenkomsten met Banco de Brasil, rechtsvordering usurpatie, belastingheffing in bij de gemeentes [C.], [I.] en andere en voor vastgoedbelasting bij de gemeentes [C.], [F.d.V.], [F.M.] en andere: hieruit blijkt dat de betrokkene diverse processen en vonnissen heeft betreffende niet betaling gemeentebelastingen en vastgoedbelastingen en andere uitstaande administratieve/financiële schulden. Voor zover de betrokkene hiermee wenst aan te tonen onvermogen te zijn, kan dit hieruit niet blijken. Het is niet omdat de betrokkene naliet zijn belastingen allerhande te betalen, dat hij ook onvermogen is. Er kan uit de vertaling niet worden afgeleid of de uitstaande belastingen werden afgelost, noch of de referentiepersoon hier financieel heeft toe bijgedragen. Deze documenten kunnen aldus noch het onvermogen van de betrokkene, noch het financieel/materieel ten laste zijn van de referentiepersoon aantonen.

- Akte rechtbank van de deelstaat São Paulo dd 22/11/2022, akte nr. 2046652, certificerende dat de echtgenote van de betrokkene bekend is in de registers van burgerlijke, familie- en erfopvolgingen, faillissementen, concordanten, gerechtelijke en buitengerechtelijke invorderingen, fiscale beslagleggingen en bijzondere burgerlijke rechtbanken en ook als gedaagde/verweerder/belanghebbende Real in een zaak in 2017 betreffende bankovereenkomsten met 'Banco de Brasil'

- Kopie vonnis dd 01.08.2022 rechtbank van de deelstaat São Paulo tussen schuldenaar 'Banco de Brasil' en 'F.C. Pereira Bianchi Minimercado Ltda – Me e outros', betreffende een bevel tot vrijgave (MLE) van de geblokkeerde bedragen ten voordele van de schuldeiser.

o Akte dd 25.08.2022 betreffende naleving van vonnis – bankovereenkomsten

- Medische attesten dd 28.06.2022 betreffende diagnoses betrokkene (meneer); dd 06.10.2021 waarin de arts verklaart dat betrokkene bij zijn kinderen moet blijven omwille van de gezondheidsproblemen en nood aan opvolging, met medische en chirurgische antecedenten; 17.10.2021 verslag Dienst Urologie Europa Ziekenhuizen;

- Attest OCMW dd 30.11.2022 verklarende dat de referentiepersoon en gezin geen steun genieten

- Bestaansmiddelen referentiepersoon: o Loonfiches op naam van de referent voor de maanden 02/2021 tot en met 10/2022

Bij de huidige aanvraag legt de betrokkene deels dezelfde stukken voor, maar actualiseert de aanvraag evenwel met een aantal nieuwe stukken:

- Begeleidend schrijven advocaat dd 30.01.2024

- Loonfiches op naam van de referentiepersoon, voor de maanden 01/2023 tot en met 12/2023

- Loonfiches op naam van de echtgenoot van de referentiepersoon, voor de maanden 01/2023 tot en met 12/2023

- Overschrijvingsbewijzen vanwege [A.F.] SRL naar de rekening van de echtgenoot van de referentiepersoon

- Bewijs van registratie van eigendom op naam van referentiepersoon, haar echtgenoot en hun kinderen in Brazilië
- Betaling medische kosten op naam van betrokkene en echtgenote, voor 2022: 23.929,54 Real
- Betaling medische kosten op naam van echtgenote van betrokkene, voor 2023: 11.369,20 Real
- Huurovereenkomst dd 01.01.20219 tussen de heer [B.M.M.] en Mevrouw [T.P.S.M.], ingaand dd 01.01.2019: vermeldt dat de huurprijs rechtsreeks aan de verhuurder dient betaald te worden, in casu de heer [B.M.]
- Verklaring van vrijstelling van personenbelasting dd 28.09.2023, voor de fiscale jaren 2020-2021-2022, op naam van de betrokkene
- Verklaring van vrijstelling van personenbelasting dd 28.09.2023, voor de fiscale jaren 2020-2021-2022, op naam van de echtgenote van de betrokkene
- Medisch dossier op naam betrokkene in België dd 10.01.2024
- Medisch certificaat betrokkene België dd 21.06.2023; dd 12.01.2024; dd 22.01.2024; dd 25.01.2024
- Medisch verslag op naam betrokkene dd 25.01.2024
- Arrest OCMW dd 29.01.2024 op naam van de referentiepersoon betreffende geen steun

Betrokkene toonde opnieuw onvoldoende aan dat hij effectief onvermogen was en dat hij in zijn land van herkomst, tot op het ogenblik dat hij een verblijfsaanvraag indiende effectief financieel en/of materieel ten laste was van zijn Italiaanse dochter. Wat betreft het onvermogen, blijkt – zoals reeds gemotiveerd in de weigeringsbeslissing gezinshereniging dd 08.05.2023 - dat de betrokkene en zijn echtgenote beschikten/beschikken over pensioenen en uitkeringen, ten bedrage van, voor de aangetoonde maanden, omgerekend in euro, maandelijks gemiddeld 1.480,27 euro. Zoals betrokkene middels de toegevoegde documenten en conform het huwelijksvermogenrecht aantoont, hebben echtgenoten elkaar ten laste en wordt het vermogen van de betrokkene samen met dat van zijn echtgenote bekeken. Wat betreft de nieuw toegevoegde verklaringen van betrokkene en echtgenote aangaande het vrijgesteld zijn van belastingen, doet dit de gemaakte vaststellingen over de pensioenen niet teniet. Feit is dat betrokkenen maandelijks over het vastgestelde inkomen uit pensioenen genieten, of zij vrijgesteld zijn van belastingen doet er dan eigenlijk niet toe, daar de bewijzen inkomsten voorliggen en aldus zijn vastgesteld. De verklaringen kunnen enkel aantonen dat zij geen belastingen dienen te betalen op deze inkomsten of eventuele andere inkomsten. Noch de betrokkene, noch zijn echtgenote leggen ook bij de huidige aanvraag een attest voor inzake het niet bezitten van onroerende goederen in Brazilië. De advocaat beweert dan wel in het begeleidend schrijven dat dit stuk zou worden voorgelegd, betrokkenen lieten na dit effectief te doen gedurende de looptijd van de aanvraag. Uit het toegevoegde overzicht van de registers van rechtzaken van de rechtbank van de deelstaat São Paulo blijkt wel dat betrokkene rechtsvorderingen inzake vastgoedbelasting had, wat aantoont dat de betrokkene wel degelijk vermogend was/is inzake onroerende goederen in Brazilië. Het is niet omdat de betrokkenen in het huis van de kinderen van de referentiepersoon woonden, dat zij zelf niet over eigendommen kunnen beschikken. Wat betreft de verklaring dat de huurgelden van de tweede woning zouden zijn toegekomen aan de betrokkene en echtgenote - en dat dit aldus geldt als bewijs van het niet toereikend karakter van de pensioengelden ter dekking van de levenskost van betrokkenen – liggen hier opnieuw geen afdoende bewijsstukken van voor. Uit het toegevoegde huurcontract blijkt dat conform het contract de huurgelden aan de verhuurder – zijnde de echtgenoot van de referentiepersoon – dienen te worden betaald. Zoals hierboven gemotiveerd, liggen er naast de verklaringen geen objectieve stukken voor waaruit blijkt dat de betrokkene de huurgelden effectief ontvangen heeft. Kortom, het onvermogen van de betrokkene, en van zijn echtgenote werd niet aangetoond met de nieuw voorgelegde stukken.

Verder verklaart de advocaat in het begeleidend schrijven dd 22.12.2022 dan wel dat de referentiepersoon haar ouders 'van tijd tot tijd geld om hen te helpen in hun uitgaven en om de medicijnen te bekostigen die zij nodig hadden' 'omdat hun pensioenen niet voldoende waren om in hun basisbehoeften te voorzien', hier werden naast de net vermelde verklaringen inzake huishuur opnieuw geen effectieve overschrijvingsbewijzen financiële/materiële steun van voorgelegd - noch aan de betrokkene, noch aan zijn echtgenote - die toelaten de verklaring van de advocaat hard te maken. Hierbij dient bovendien opgemerkt te worden dat zonder een volledig zicht op het vermogen van betrokkene, onmogelijk ingeschat kan worden of de verklaarde financiële steun essentieel was om in het levensonderhoud van de betrokkene en zijn echtgenote te voorzien. De Raad stelt in casu het volgende: "Het dient te gaan om sommen die noodzakelijk zijn om in de basisbehoeften te voorzien en indien niet blijkt dat een persoon onvermogen is, kan niet zonder meer worden gesteld dat schenkingen die hij krijgt vereist zijn om in zijn basisbehoeften te voorzien" (arrest RvV nr. 248 082 dd. 25/01/2021, p. 9). Zoals gesteld, beschikken betrokkene en echtgenote wel degelijk over een maandelijks bedrag uit uitkeringen en pensioenen. De omschrijving van de advocaat wijst ook op een eerder sporadisch karakter van de financiële steun, namelijk 'van tijd tot tijd'. De advocaat beweert dan wel dat het pensioen niet volstond om in de

basisbehoeften te voldoen, het komt toe aan de betrokkene om aan te tonen dat de bijkomende financiële/materiële steun van de referentiepersoon voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst wel degelijk fundamenteel was om in hun levensonderhoud te voorzien.

Wat betreft de medische stukken ter staving van de fysieke afhankelijkheid van betrokkene van de referentiepersoon. Huidige beslissing stelt het reële karakter van de diagnose van betrokkene en de noodzaak aan een geschikte medische behandeling niet ter discussie. Echter, deze medische afhankelijkheid is geen criterium voor het "ten laste zijn van" in de geest van artikel 40bis, hiervoor zijn andere bepalingen in de wet voorzien. Het gaat om een financiële en / of materiële afhankelijkheid ten overstaan van de referentiepersoon. In dit opzicht, niettegenstaande de verklaring van de advocaat, ontbreekt objectief bewijs dat de referentiepersoon de medische kosten voor de aangehaalde behandelingen ook daadwerkelijk draagt/heeft gedragen. Er ligt ook geen bewijs voor dat de betrokkene de noodzakelijke medische zorg niet kan verkrijgen in het land van herkomst, of dat de referentiepersoon reeds van in het land van herkomst de medische kosten van de betrokkene droeg en dat deze medische zorg/kost van in het land van herkomst een fundamenteel motief vormde voor de betrokkene om zich met zijn dochter in België te herenigen. Wat betreft de nieuwe stukken aangaande het betalen van mutualiteitskosten van betrokkene en echtgenote in Brazilië, wordt hiervoor evenmin aangetoond dat deze zouden betaald geweest zijn door de referentiepersoon. Omwille van onvoldoende zicht op vermogen van betrokkenen, kan evenmin het proportioneel karakter van deze medische kosten ingeschat worden. Derhalve tonen ook deze stukken de afhankelijkheidsrelatie van de betrokkene en zijn dochter van in het land van herkomst niet aan.

Gezien de referentiepersoon sedert 07.10.2005 ononderbroken in België heeft verbleven, haar leven en gezinsleven heeft uitgebouwd in het Rijk, en de betrokkene pas eind vorig jaar een aanvraag gezinshereniging indiende, is het ondanks de verklaringen van de advocaat niet aannemelijk dat de referentiepersoon zich als (familielid van een) EU-onderdaan gedwongen zou zien het Rijk te verlaten, indien het verblijf van de betrokkene niet zou worden toegestaan. Indien er van een dermate afhankelijkheidsrelatie sprake zou zijn dat er een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegestaan, is het redelijk te veronderstellen dat er reeds vroeger een aanvraag gezinshereniging was opgestart, en niet zoals nu gebeurde, nadat de ouders reeds voor niet nader te bepalen tijd illegaal in België bij de referentiepersoon zijn verbleven. In dit opzicht kan op basis van de voorliggende stukken niet onderzocht worden of de vermeende afhankelijkheidsrelatie in België ontstaan is, of reeds van in het land van herkomst.

Het gegeven dat betrokkene sedert aankomst in België en tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet eveneens geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft het enkel betrekking op de mogelijke afhankelijkheid in België en niet op de situatie van afhankelijkheid van in het land van herkomst of origine.

De andere voorgelegde stukken inzake de bestaansmiddelen, OCMW-steun, ziektekostenverzekering, enzovoort doen geen afbreuk aan de gemaakte vaststellingen.

Kortom, de afhankelijkheid van betrokkene van in het land van herkomst voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging tegenover zijn dochter overeenkomstig art. 40bis, §2, eerste lid 4° van de wet van 15.12.1980 kan niet worden vastgesteld. Bijgevolg kan betrokkene het verblijfsrecht als familielid van een EU-onderdaan niet verwerven.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

De weigeringsbeslissing in hoofde van verzoekster luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.10.2023 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De betrokkene vraagt voor de tweede keer gezinshereniging aan met haar meerderjarige dochter van de Italiaanse nationaliteit, de genaamde [P.B.F.C.] (RR [...]), in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)’

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Bij de eerste aanvraag dd 09.11.2022 – geweigerd middels bijlage 20 dd 08.05.2023 - werden de volgende documenten overlegd:

- Geboorteakte van de Burgerlijke stand van natuurlijke personen van [I.], waaruit blijkt dat betrokkene de moeder is van de referentiepersoon. De verso-zijde noteert dat de betrokkene gehuwd is met de heer [J.A.P.], de vader van de referentiepersoon, die op dezelfde datum een aanvraag gezinshereniging indiende.

- Begeleidend schrijven advocaat dd 22/12/2022

- Verklaring op eer dd 23.11.2022 van de genaamde [T.P.S.M.], dat zij aan de betrokkene en echtgenoot tussen juli 2020 en juli 2021 een bedrag van 15.600 Real (2839,34) heeft betaald voor de betaling van maandelijkse huishuur: dit betreft een verklaring van steun, die niet wordt gestaafd door objectieve verificatiestukken zoals geldoverschrijvingen/ stortingen/ betalingen van huur van de referentiepersoon voor de betrokkene (origineel, vertaling + apostille)

- 13 verklaringen van de genaamde [T.P.S.M.] opgesteld in het Portugees en die niet werden vertaald naar één van de drie landstalen of het Engels: niet in overweging te nemen bewijsstukken daar de inhoud niet geïnterpreteerd kan worden.

- Attest Nationaal Instituut voor de Sociale Zekerheid dd 25.11.2022 – krediethistoriek, bevattende uitkeringen aan de betrokkene voor de maanden 09/2022, 10/2022, 11/2022 tbv 1.212, Real (220,59 euro) + pensioen tbv 1.212, Real (220,59 euro)

- Attest Nationaal Instituut voor de Sociale Zekerheid dd 25.11.2022 – krediethistoriek, bevattende uitkeringen aan de echtgenoot van de betrokkene voor de maanden 09/2022, 10/2022, 11/2022 tbv 3.805,01 Real (692,55 euro) + pensioen tbv 1.903,98 Real (346,54 euro) (totaal: 1039,09 euro)

- Akte rechtbank van de deelstaat São Paulo dd 22/11/2022, akte nr. 2046652, certificerende dat de echtgenoot van de betrokkene bekend is in de registers van burgerlijke, familie- en erfopvolgingen, faillissementen, concordanten, gerechtelijke en buitengerechtelijke invorderingen, fiscale beslagleggingen en bijzondere burgerlijke rechtbanken als gedaagde/verweerder/belanghebbende in zaken tussen 2013 en 2019, met een overzicht, betreffende onder andere rechtsvordering bankovereenkomsten met Banco de Brasil, rechtsvordering usurpatie, belastingheffing in bij de gemeentes [C.], [I.] en andere en voor vastgoedbelasting bij de gemeentes [C.] [F.D.V.], [F.M.] en andere: hieruit blijkt dat de echtgenoot van de betrokkene diverse processen en vonnissen heeft betreffende niet betaling gemeentebelastingen en vastgoedbelastingen en andere uitstaande administratieve/financiële schulden. Voor zover de betrokkene hiermee wenst aan te tonen onvermogen te zijn, kan dit hieruit niet blijken. Het is niet omdat de echtgenoot van de betrokkene naliet zijn belastingen allerhande te betalen, dat hij ook onvermogen is. Er kan uit de vertaling niet worden afgeleid of de uitstaande belastingen werden afgelost, noch of de referentiepersoon hier financieel heeft toe bijgedragen. Deze documenten kunnen aldus noch het onvermogen van de betrokkene en haar echtgenoot, noch het financieel/materieel ten laste zijn van de referentiepersoon aantonen.

- Akte rechtbank van de deelstaat São Paulo dd 22/11/2022, akte nr. 2046652, certificerende dat de betrokkene bekend is in de registers van burgerlijke, familie- en erfopvolgingen, faillissementen, concordanten, gerechtelijke en buitengerechtelijke invorderingen, fiscale beslagleggingen en bijzondere burgerlijke rechtbanken en ook als gedaagde/verweerder/belanghebbende Real in een zaak in 2017 betreffende bankovereenkomsten met 'Banco de Brasil'
- Kopie vonnis dd 01.08.2022 rechtbank van de deelstaat São Paulo tussen schuldenaar 'Banco de Brasil' en 'F.C. Pereira Bianchi Minimercado Ltda – Me e outros', betreffende een bevel tot vrijgave (MLE) van de geblokkeerde bedragen ten voordele van de schuldeiser.
- o Akte dd 25.08.2022 betreffende naleving van vonnis – bankovereenkomsten
- Medische attesten dd 06.10.2021, dd. 28.06.2022 betreffende medische diagnoses betrokkene; dd 06.10.2021 waarin de arts verklaart dat betrokkene bij haar kinderen moet blijven omwille van de gezondheidsproblemen en nood aan opvolging
- Attest OCMW dd 3011.2022 verklarende dat de referentpersoon en gezin geen steun genieten
- Bestaansmiddelen referentpersoon: Loonfiches op naam van de referent voor de maanden 02/2021 tot en met 10/2022

Bij de huidige aanvraag legt de betrokkene deels dezelfde stukken voor, maar actualiseert de aanvraag evenwel met een aantal nieuwe stukken:

- Begeleidend schrijven advocaat dd 30.01.2024
- Loonfiches op naam van de referentpersoon, voor de maanden 01/2023 tot en met 12/2023
- Loonfiches op naam van de echtgenoot van de referentpersoon, voor de maanden 01/2023 tot en met 12/2023
- Overschrijvingsbewijzen vanwege [A.F.] SRL naar de rekening van de echtgenoot van de referentpersoon
- Bewijs van registratie van eigendom op naam van referentpersoon, haar echtgenoot en hun kinderen in Brazilië
- Betaling medische kosten op naam van betrokkene en echtgenoot, voor 2022: 23.929,54 Real
- Betaling medische kosten op naam van betrokkene, voor 2023: 11.369,20 Real
- Huurovereenkomst dd 01.01.2019 tussen de heer [B.M.M.] en Mevrouw [T.P.S.M.], ingaand dd 01.01.2019: vermeldt dat de huurprijs rechtsreeks aan de verhuurder dient betaald te worden, in casu de heer [B.M.]
- Verklaring van vrijstelling van personenbelasting dd 28.09.2023, voor de fiscale jaren 2020-2021-2022, op naam van de betrokkene
- Verklaring van vrijstelling van personenbelasting dd 28.09.2023, voor de fiscale jaren 2020-2021-2022, op naam van de echtgenoot van de betrokkene
- Medisch dossier op naam van de betrokkene in België dd 10.01.2024
- Medisch certificaat betrokkene dd 03.07.2023; 05.07.2023; 22.01.2024
- Arrest OCMW dd 29.01.2024 op naam van de referentpersoon betreffende geen steun

Betrokkene toonde opnieuw onvoldoende aan dat zij effectief onvermogen was en dat zij in haar land van herkomst, tot op het ogenblik dat zij een verblijfsaanvraag indiende effectief financieel en/of materieel ten laste was van haar Italiaanse dochter. Wat betreft het onvermogen, blijkt – zoals reeds gemotiveerd in de weigeringsbeslissing gezinshereniging dd 08.05.2023 - dat de betrokkene en haar echtgenoot beschikken/beschikken over pensioenen en uitkeringen, ten bedrage van, voor de aangetoonde maanden, omgerekend in euro, maandelijks gemiddeld 1.480,27 euro. Zoals betrokkene middels de toegevoegde documenten en conform het huwelijksvermogenrecht aantoont, hebben echtgenoten elkaar ten laste en wordt het vermogen van de betrokkene samen met dat van haar echtgenoot bekeken. Wat betreft de nieuw toegevoegde verklaringen van betrokkene en echtgenoot aangaande het vrijgesteld zijn van belastingen, doet dit de gemaakte vaststellingen over de pensioenen niet teniet. Feit is dat betrokkenen maandelijks over het vastgestelde inkomen uit pensioenen genieten, of zij vrijgesteld zijn van belastingen doet er dan eigenlijk niet toe, daar de bewijzen inkomsten voorliggen en aldus zijn vastgesteld. De verklaringen kunnen enkel aantonen dat zij geen belastingen dienen te betalen op deze of eventuele andere inkomsten. Noch de betrokkene, noch haar echtgenoot leggen ook bij de huidige aanvraag een attest voor inzake het niet bezitten van onroerende goederen in Brazilië. De advocaat beweert dan wel in het begeleidend schrijven dat dit stuk zou worden voorgelegd, betrokkenen lieten na dit effectief te doen gedurende de looptijd van de aanvraag. Uit het toegevoegde overzicht van de registers van rechtzaken van de rechtbank van de deelstaat São Paulo blijkt wel dat echtgenoot betrokkene rechtsvorderingen inzake vastgoedbelasting had, wat aantoont dat de betrokkene wel degelijk vermogend was/is inzake onroerende goederen in Brazilië. Het is niet omdat de betrokkenen in het huis van de kinderen van de referentpersoon woonden, dat zij zelf niet over eigendommen kunnen beschikken. Wat betreft de

verklaring dat de huurgelden van de tweede woning zouden zijn toegekomen aan de betrokkene en echtgenoot - en dat dit aldus geldt als bewijs van het niet toereikend karakter van de pensioengelden ter dekking van de levenskost van betrokkenen – liggen hier opnieuw geen afdoende bewijsstukken van voor. Uit het toegevoegde huurcontract blijkt dat conform het contract de huurgelden aan de verhuurder – zijnde de echtgenoot van de referentiepersoon – dienen te worden betaald. Zoals hierboven gemotiveerd, liggen er naast de verklaringen geen objectieve stukken voor waaruit blijkt dat de betrokkene of haar echtgenoot de huurgelden effectief ontvangen heeft. Kortom, het onvermogen van de betrokkene, en van haar echtgenoot werd niet aangetoond met de nieuw voorgelegde stukken.

Verder verklaart de advocaat in het begeleidend schrijven dd 22.12.2022 dan wel dat de referentiepersoon haar ouders 'van tijd tot tijd geld om hen te helpen in hun uitgaven en om de medicijnen te bekostigen die zij nodig hadden' 'omdat hun pensioenen niet voldoende waren om in hun basisbehoeften te voorzien', hier werden naast de net vermelde verklaringen inzake huishuur opnieuw geen effectieve overschrijvingsbewijzen financiële/materiële steun van voorgelegd - noch aan de betrokkene, noch aan haar echtgenoot - die toelaten de verklaring van de advocaat hard te maken. Hierbij dient bovendien opgemerkt te worden dat zonder een volledig zicht op het vermogen van betrokkene, onmogelijk ingeschat kan worden of de verklaarde financiële steun essentieel was om in het levensonderhoud van de betrokkene en haar echtgenoot te voorzien. De Raad stelt in casu het volgende: "Het dient te gaan om sommen die noodzakelijk zijn om in de basisbehoeften te voorzien en indien niet blijkt dat een persoon onvermogen is, kan niet zonder meer worden gesteld dat schenkingen die hij krijgt vereist zijn om in zijn basisbehoeften te voorzien" (arrest RvV nr. 248 082 dd. 25/01/2021, p. 9). Zoals gesteld, beschikken betrokkene en echtgenoot wel degelijk over een maandelijks bedrag uit uitkeringen en pensioenen. De omschrijving van de advocaat wijst ook op een eerder sporadisch karakter van de financiële steun, namelijk 'van tijd tot tijd'. De advocaat beweert dan wel dat het pensioen niet volstond om in de basisbehoeften te voldoen, het komt toe aan de betrokkene om aan te tonen dat de bijkomende financiële/materiële steun van de referentiepersoon voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst wel degelijk fundamenteel was om in hun levensonderhoud te voorzien.

Wat betreft de medische stukken ter staving van de fysieke afhankelijkheid van betrokkene van de referentiepersoon. Huidige beslissing stelt het reële karakter van de diagnose van betrokkene en de noodzaak aan een geschikte medische behandeling niet ter discussie. Echter, deze medische afhankelijkheid is geen criterium voor het "ten laste zijn van" in de geest van artikel 40bis, hiervoor zijn andere bepalingen in de wet voorzien. Het gaat om een financiële en / of materiële afhankelijkheid ten overstaan van de referentiepersoon. In dit opzicht, niettegenstaande de verklaring van de advocaat, ontbreekt objectief bewijs dat de referentiepersoon de medische kosten voor de aangehaalde behandelingen ook daadwerkelijk draagt/heeft gedragen. Er ligt ook geen bewijs voor dat de betrokkene de noodzakelijke medische zorg niet kan verkrijgen in het land van herkomst, of dat de referentiepersoon reeds van in het land van herkomst de medische kosten van de betrokkene droeg en dat deze medische zorg/kost van in het land van herkomst een fundamenteel motief vormde voor de betrokkene om zich met haar dochter in België te herenigen. Wat betreft de nieuwe stukken aangaande het betalen van mutualiteitskosten van betrokkene en echtgenoot in Brazilië, wordt hiervoor evenmin aangetoond dat deze zouden betaald geweest zijn door de referentiepersoon. Omwille van onvoldoende zicht op vermogen van betrokkenen, kan evenmin het proportioneel karakter van deze medische kosten ingeschat worden. Derhalve tonen ook deze stukken de afhankelijkheidsrelatie van de betrokkene en haar dochter van in het land van herkomst niet aan.

Gezien de referentiepersoon sedert 07.10.2005 ononderbroken in België heeft verbleven, haar leven en gezinsleven heeft uitgebouwd in het Rijk, en de betrokkene pas eind vorig jaar een aanvraag gezinshereniging indiende, is het ondanks de verklaringen van de advocaat niet aannemelijk dat de referentiepersoon zich als (familielid van een) EU-onderdaan gedwongen zou zien het Rijk te verlaten, indien het verblijf van de betrokkene niet zou worden toegestaan. Indien er van een dermate afhankelijkheidsrelatie sprake zou zijn dat er een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegestaan, is het redelijk te veronderstellen dat er reeds vroeger een aanvraag gezinshereniging was opgestart, en niet zoals nu gebeurde, nadat de ouders reeds voor niet nader te bepalen tijd illegaal in België bij de referentiepersoon zijn verbleven. In dit opzicht kan op basis van de voorliggende stukken niet onderzocht worden of de vermeende afhankelijkheidsrelatie in België ontstaan is, of reeds van in het land van herkomst.

Het gegeven dat betrokkene sedert aankomst in België en tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet eveneens geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd

was/is heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft het enkel betrekking op de mogelijke afhankelijkheid in België en niet op de situatie van afhankelijkheid van in het land van herkomst of origine.

De andere voorgelegde stukken inzake de bestaansmiddelen, OCMW-steun, ziektekostenverzekering, enzovoort doen geen afbreuk aan de gemaakte vaststellingen.

Kortom, de afhankelijkheid van betrokkene van in het land van herkomst voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging tegenover haar dochter overeenkomstig art. 40bis, §2, eerste lid 4° van de wet van 15.12.1980 kan niet worden vastgesteld. Bijgevolg kan betrokkene het verblijfsrecht als familielid van een EU-onderdaan niet verwerven.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Over de rechtspleging

Nu verzoekers deel uitmaken van hetzelfde gezin, de bestreden beslissingen steunen op zeer gelijkwaardige motieven en de door verzoekers ingediende beroepen ook nagenoeg identieke middelen bevatten, is het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen de beroepen samen te behandelen (RvS 14 juli 2003, nr. 121.596; RvS 2 februari 2009, nr. 190.056).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van de artikelen 40bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel. Zij stellen tevens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Zij verstrekken – in nagenoeg identieke bewoordingen – de volgende toelichting bij hun middel:

“Première branche

► *Le requérant est à charge matériellement et financièrement de la personne de référence, de son pays d'origine à ce jour*

L'article 40bis de la loi du 15 décembre 1980 relative à l'accès au territoire, au séjour, à l'établissement et à l'éloignement des étrangers stipule que :

[...]

Dans son arrêt Yunying Jia, C-1/05 du 9 janvier 2007, la Cour de justice de l'Union européenne a précisé que :

« §35. Il ressort de la jurisprudence de la Cour que la qualité de membre de la famille «à charge» résulte d'une situation de fait caractérisée par la circonstance que le soutien matériel du membre de la famille est assuré par le ressortissant communautaire ayant fait usage de la liberté de circulation ou par son conjoint [voir, à propos des articles 10 du règlement n° 1612/68 et 1e r de la directive 90/364/CEE du Conseil, du 28 juin 1990, relative au droit de séjour (JO L 180, p. 26), respectivement, arrêts Lebon, précité, point 22, ainsi que du 19 octobre 2004, Zhu et Chen, C-200/02, Rec. p. I-9925, point 43].

§36. (...) Selon la Cour, il n'est pas nécessaire de déterminer les raisons du recours à ce soutien et de se demander si l'intéressé est en mesure de subvenir à ses besoins par l'exercice d'une activité rémunérée. Cette interprétation est exigée en particulier par le principe selon lequel les dispositions qui consacrent la libre circulation des travailleurs, partie des fondements de la Communauté, doivent être interprétées largement (arrêt Lebon, précité, points 22 et 23).

(...)

§40. Les États membres doivent exercer leurs compétences dans ce domaine dans le respect tant des libertés fondamentales garanties par le traité CE que de l'effet utile des dispositions des directives comportant des mesures pour abolir, entre eux-mêmes, les obstacles à la libre circulation des personnes, afin que l'exercice du droit de séjour des citoyens de l'Union européenne et des membres de leur famille sur le territoire de tout État membre soit facilité (voir, par analogie, arrêt du 25 mai 2000, Commission/Italie, C-424/98, Rec. p. I-4001, point 35).

§ 43. (...) l'on entend par «[être] à [leur] charge» le fait pour le membre de la famille d'un ressortissant communautaire établi dans un autre État membre au sens de l'article 43 CE, de nécessiter le soutien matériel de ce ressortissant ou de son conjoint afin de subvenir à ses besoins essentiels dans l'État d'origine ou de provenance de ce membre de la famille au moment où il demande à rejoindre ledit ressortissant.

L'article 6, sous b), de la même directive doit être interprété en ce sens que la preuve de la nécessité d'un soutien matériel peut être faite par tout moyen approprié (...). »

En l'espèce, afin de démontrer le lien de dépendance financière et matérielle au Brésil et en Belgique, le requérant a déposé :

- une composition de ménage attestant de la cohabitation effective en Belgique du requérant avec sa fille italienne
- la preuve que le requérant et son épouse percevaient au Brésil pour leur usage personnel les loyers relatifs à un immeuble dont leur fille et leur beau-fils sont propriétaires (contrat de bail entre leur beau-fils et la locataire ainsi que preuves de paiement des loyers de la locataire au requérant)
- l'acte de donation d'une maison aux enfants mineurs de leur fille, les requérants occupant gratuitement cette maison
- la preuve de certains paiements de factures effectués par la fille du requérant pour le compte de ses parents

Bien que le requérant et son épouse bénéficiaient d'une pension au Brésil, comme ils l'ont eux-mêmes exposé d'initiative, celle-ci était totalement insuffisante pour subvenir à leurs besoins, d'autant plus au vu de leurs multiples frais médicaux (cf infra). Le requérant et son épouse éprouvaient ainsi de grandes difficultés financières, raison pour laquelle ils bénéficiaient d'une aide économique conséquente de leur fille : ils vivaient dans le bien que leur fille gère pour le compte de ses enfants mineurs qui en sont propriétaires et ils percevaient mensuellement les loyers des locataires de leur fille et beau-fils pour subvenir à leurs besoins au quotidien.

Il n'est pas contestable qu'il s'agisse en l'espèce d'une aide effective, active, durable et importante, qui a trait aux besoins élémentaires du requérant : le logement et une rente mensuelle, outre l'intervention plus ponctuelle dans le paiement de factures et frais médicaux.

La partie adverse estime premièrement que le requérant n'a pas suffisamment prouvé être indigent, du simple fait qu'il bénéficie une pension et qu'il ne prouve pas ne pas posséder de biens immobiliers au Brésil. Elle refuse de prendre en compte l'attestation officielle produite indiquant qu'en raison de leur situation financière précaire son épouse et lui n'étaient pas soumis à impôts, au motif que cela ne change rien au fait qu'ils perçoivent une pension.

Cette motivation est totalement inadéquate.

Le fait de bénéficier d'une pension ne signifie en effet de toute évidence nullement que le requérant n'est pas dans le besoin et dépendant de l'aide financière et matérielle de sa fille. La question n'est pas tant de démontrer l'absence totale de revenus, comme semble le suggérer la partie adverse, mais plutôt la preuve que la situation économique factuelle au pays de provenance ne permet pas d'être autonome et de couvrir les besoins essentiels et nécessite le soutien actif de la personne de référence.

Selon la jurisprudence de Votre Conseil, le cœur de la notion d'être « à charge » consiste principalement dans le fait avéré d'être soutenu activement par la personne de référence, ce soutien régulier étant en lui-même révélateur d'une réelle situation de dépendance, ce qui est manifestement le cas en l'espèce :

“Bijkomend moet aangenomen worden dat de kern van het begrip “ten laste” zijn in hooforde een actieve ondersteuning vereist door de referentiepersoon, hetzij financieel hetzij materieel. Het betreft immers een beoordeling van een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familiaal wordt gesteund door de burger van de Unie of door diens echtgenoot teneinde in de basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont.

Ten overvloede blijkt, zoals supra reeds aangehaald uit de rechtspraak waar verweerder zelf naar verwijst in de nota, dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, de feitelijke omstandigheden reeds van die aard zijn dat zij een reële situatie van afhankelijkheid kunnen aantonen. Een bewijs van onvermogen dient volgens die rechtspraak dan ook als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

Pour ce qui est de la preuve de non propriété de biens immobiliers au Brésil, le requérant a obtenu ce 26.04.2024 un certificat du Registre des biens immobiliers en attestant (pièce 2).

La partie adverse ne conteste ensuite pas que le requérant occupe gratuitement une maison appartenant aux enfants mineurs de sa fille, ce qui doit raisonnablement être considéré comme étant une aide essentielle touchant à ses besoins élémentaires... Elle omet cependant totalement d'en tenir compte dans son analyse !

Elle se borne en effet à poursuivre en exposant qu'il n'est pas prouvé qu'il touche par ailleurs les loyers des locataires de sa fille, en l'absence de production de virements bancaires. Cette charge de la preuve imposée par la partie adverse au requérant est totalement déraisonnable et ne tient pas compte des réalités locales : les loyers sont donnés de la main à la main au requérant, comme cela se fait habituellement, et non versés sur un compte. Le requérant a fait l'effort de produire le contrat de bail liant la locataire à son beau-fils, soit un document objectif attestant de la relation contractuelle, ainsi que des attestations sur l'honneur de paiement des loyers entre les mains du requérant et de son épouse, de sorte que cette aide financière doit être considérée comme étant établie.

Il convient de rappeler que selon la jurisprudence de la Cour de justice de l'Union européenne, le respect tant des libertés fondamentales garanties par le traité UE que de l'effet utile des dispositions des directives nécessite de faciliter l'exercice du droit de séjour des citoyens de l'Union européenne et des membres de leur famille sur le territoire de tout État membre.

En l'espèce, la partie adverse omet d'exposer les raisons pour lesquelles les éléments produits en termes de demande, pris ensemble (et non séparément en omettant certains et en se limitant à rejeter en bloc ce qui a été produit), ne justifiaient pas de constater le caractère « à charge » du requérant.

Elle commet une erreur manifeste d'appréciation et viole l'article 40bis de la loi du 15 décembre 1980 en considérant que le requérant n'est pas à charge de sa fille alors que la preuve a été rapportée que celle-ci prend en charge son logement et lui octroie une rente mensuelle en le laissant percevoir les loyers qui lui reviennent pour ses propres besoins, outre la prise en charge ponctuelle de certaines factures médicales. Ces éléments impliquent nécessairement une dépendance financière envers sa fille.

Enfin, la motivation de la décision attaquée n'est pas adéquate pour toutes les raisons exposées supra et viole de ce fait l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980, les articles 1 à 3 de la loi du 29 juillet 1991 ainsi que les principes généraux de bonne administration visés au moyen, en particulier le principe de minutie, de proportionnalité, de prudence et de précaution et l'obligation de procéder avec soin à la préparation d'une décision administrative en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause.

Seconde branche

► Le requérant est à charge physiquement et médicalement de la personne de référence et doit pouvoir bénéficier d'un droit dérivé au séjour

Le requérant a expliqué dans sa demande de séjour qu'il est à charge de sa fille et vit avec elle, à la fois pour des raisons économiques, physiques et médicales.

Il avait déposé un dossier de pièces très complet indiquant qu'il souffre de multiples problèmes de santé:

- un cancer de la prostate, en récurrence, avec prise en charge et suivi rapproché
- un diabète de type 2
- une pathologie cardiaque coronarienne lui ayant déjà valu un infarctus myocardique
- des problèmes ophtalmologiques
- des problèmes auditifs
- hypertension artérielle chronique

Le requérant est âgé de 80 ans et se déplace en chaise roulante.

Son épouse, âgée de 76 ans, est quant à elle atteinte des pathologies suivantes :

- hypertension artérielle chronique
- troubles de la marche et suivi orthopédique
- hypothyroïdie
- diabète de type 2
- cataracte

Au vu de cet état de fait, leur fille s'est vue contrainte d'aller les chercher au Brésil afin de pouvoir prendre soin d'eux en Belgique. Depuis qu'ils sont en Belgique, leur situation n'a fait que se détériorer davantage, au vu de leur avancée en âge et de la découverte de nouvelles pathologies.

Le requérant a déposé une attestation du docteur [P.V.] soulignant qu'en raison de leur état de santé, le requérant et son épouse ne sont pas autonomes, pas capables de vivre seul et entièrement dépendants des soins et de la présence de leur fille qui s'occupe d'eux personnellement. Elle indique encore qu'« une séparation n'est pas envisageable » (cf certificat médical du 10.01.2024).

La partie adverse reconnaît la gravité de l'état de santé du requérant mais estime que sa dépendance physique et médicale envers sa fille ne rentre pas dans l'esprit de l'article 40bis de la loi du 15.12.1980.

Dans son arrêt *K.A. et autres c. Etat Belge (C-82/16)* du 8 mai 2018, la Cour de justice de l'Union européenne a dit pour droit :

« À titre liminaire, il convient de rappeler que, selon la jurisprudence constante de la Cour, l'article 20 TFUE confère à toute personne ayant la nationalité d'un État membre le statut de citoyen de l'Union, lequel a vocation à être le statut fondamental des ressortissants des États membres (voir, notamment, arrêts du 20 septembre 2001, *Grzelczyk*, C-184/99, EU:C:2001:458, point 31 ; du 8 mars 2011, *Ruiz Zambrano*, C-34/09, EU:C:2011:124, point 41, et du 13 septembre 2016, *Rendón Marín*, C-165/14, EU:C:2016:675, point 69 et jurisprudence citée). La citoyenneté de l'Union confère à chaque citoyen de l'Union un droit fondamental et individuel de circuler et de séjourner librement sur le territoire des États membres, sous réserve des limitations et des restrictions fixées par le traité et des mesures adoptées en vue de leur application (arrêt du 13 septembre 2016, *Rendón Marín*, C-165/14, EU:C:2016:675, point 70 et jurisprudence citée). Dans ce contexte, la Cour a jugé que l'article 20 TFUE s'oppose à des mesures nationales, y compris des décisions refusant le droit de séjour aux membres de la famille d'un citoyen de l'Union, qui ont pour effet de priver les citoyens de l'Union de la jouissance effective de l'essentiel des droits conférés par leur statut (arrêts du 8 mars 2011, *Ruiz Zambrano*, C-34/09, EU:C:2011:124, point 42 ; du 6 décembre 2012, *O e.a.*, C-356/11 et C-357/11, EU:C:2012:776, point 45, ainsi que du 10 mai 2017, *Chavez-Vilchez e.a.*, C-133/15, EU:C:2017:354, point 61) » (§47 à 49).

Dans son arrêt *Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real c. RH (C-836/18)* du 27 février 2020, la Cour de justice de l'Union européenne a conclu :

« Partant, lorsque l'autorité nationale compétente est saisie, par un ressortissant d'un pays tiers, d'une demande d'octroi d'un droit de séjour aux fins d'un regroupement familial avec un citoyen de l'Union, ressortissant de l'État membre concerné, cette autorité ne saurait rejeter, de manière automatique, cette demande au seul motif que ce citoyen de l'Union ne dispose pas de ressources suffisantes. Il lui incombe, au contraire, d'apprécier, sur le fondement des éléments que le ressortissant d'un pays tiers et le citoyen de l'Union concernés doivent pouvoir librement lui apporter et en procédant, si besoin est, aux recherches nécessaires, s'il existe, entre ces deux personnes, une relation de dépendance telle que décrite au point 39 du présent arrêt, de telle sorte qu'un droit de séjour dérivé doit, en principe, être accordé à ce ressortissant, au titre de l'article 20 TFUE (voir, en ce sens, arrêt du 10 mai 2017, *Chavez-Vilchez e.a.*, C-133/15, EU:C:2017:354, points 75 à 77) » (§53).

Selon la jurisprudence de Votre Conseil, notamment un arrêt n° 287.808 du 20.04.2023 :

« La notion de relation de dépendance de nature à justifier un séjour, ne se limite pas à une dépendance financière, mais doit s'entendre de manière plus large comme pouvant désigner une dépendance matérielle, logistique, affective, etc., en sorte que, lors de son examen, la partie défenderesse doit prendre en considération l'ensemble des circonstances pertinentes avancées.

(...)

Dès lors, à supposer que la requérante, majeure, ne soit pas financièrement à charge de son fils, à savoir le

regroupant, il appartient à la partie défenderesse, conformément à l'article 20 du TFUE, d'élargir son examen à d'autres éléments de dépendance invoqués à savoir, en l'occurrence, ceux découlant de l'état de santé de la requérante.

(...)

Or, la partie défenderesse s'est contentée de considérer que la requérante « n'a pas établi que le soutien matériel de son fils lui était nécessaire et n'a donc pas prouvé de manière suffisante l'existence d'une situation de dépendance réelle à l'égard du membre de famille rejoint ».

Sans se prononcer quant aux éléments invoqués par elle à l'appui de sa demande de droit de séjour, le Conseil observe qu'il ne ressort pas de l'acte attaqué que la partie défenderesse a procédé à une analyse conforme à l'article 20 du TFUE tel qu'interprété par la jurisprudence de la CJUE »

Les enseignements de cet arrêt s'appliquent en l'espèce.

Il incombait à la partie adverse de pleinement prendre en considération les éléments de dépendance physique et médicale invoqués, conformément à l'article 20 du TFUE.

En l'espèce, la partie adverse se borne cependant à indiquer qu'étant donné que la personne de référence vit en Belgique depuis le 07.10.2005, qu'elle y a construit sa vie et sa vie de famille et que le requérant

n'a introduit que fin de l'année passée (sic) une demande de regroupement familial, il ne serait pas crédible que la personne de référence serait contrainte de quitter le territoire au cas où le requérant n'était pas admis au séjour. Elle considère que si la relation de dépendance était telle qu'elle devrait donner lieu à un droit de séjour dérivé au requérant, il est raisonnable de supposer qu'une demande de regroupement familial aurait été introduite plus tôt. La partie adverse semble ainsi rejeter le droit de séjour dérivé du requérant au seul motif que sa demande aurait été introduite tardivement, selon elle.

Il convient tout d'abord de souligner que la fille du requérant n'a acquis la nationalité italienne qu'à la mi-2021 et qu'elle n'a reçu sa carte de séjour en qualité de citoyenne européenne (directement une carte E+ en raison de son long séjour en Belgique) qu'en janvier 2022. La famille a ensuite été mal orientée par l'administration communale et a fini par consulter une juriste qui les a aidés à introduire la première demande de regroupement familial le 09.11.2022 (et non fin 2023 comme indiqué erronément dans la décision).

Toujours est-il que ces éléments ne sont nullement pertinents dans l'évaluation du droit de séjour dérivé du requérant.

Il importe en effet d'examiner si la dépendance physique et médicale du requérant vis-à-vis de sa fille est telle que lui refuser un droit de séjour aurait pour conséquence de priver sa fille italienne de la jouissance effective de ses droits en qualité de citoyenne européenne et de porter atteinte à sa liberté de circulation sur le territoire de l'Union si, comme conséquence du refus de séjour, sa fille se voyait obligée, dans les faits, de quitter le territoire de l'Union pour accompagner son parent vers son pays d'origine.

En l'espèce, il ressort de la décision que la partie adverse n'a nullement mené la moindre analyse à ce sujet. La décision attaquée est donc manifestement mal motivée, en violation des dispositions légales et visés au moyen, et en violation des principes de minutie, de proportionnalité, de prudence et de précaution, ainsi que de l'obligation de procéder avec soin à la préparation d'une décision administrative en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause.

Par ailleurs, il est évident au vu du dossier médical déposé que la dépendance physique effective du requérant à l'égard de sa fille est établie, de sorte que la partie adverse commet une erreur manifeste d'appréciation et viole l'article 20 TFUE en rejetant la demande de séjour.

Troisième branche

► L'absence de prise en compte du droit à la vie de famille du requérant

L'article 7 de la Charte UE dispose que :

« Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de ses communications »

L'article 8 de la CEDH stipule que :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui ».

En l'espèce, la décision attaquée constitue incontestablement une ingérence dans la vie privée et familiale du requérant en ce qu'elle lui refuse de pouvoir séjourner légalement sur le territoire et en ce qu'elle lui impose de ce fait une séparation avec sa fille.

L'intensité de la vie de famille menée par la requérant avec sa fille n'est en l'espèce pas contestable, au vu des éléments du dossier et plus particulièrement de leur cohabitation et de la dépendance totale du requérant à son égard (cf supra).

Si l'article 8, alinéa 2 de la CEDH permet certes certaines ingérences, encore faut-il qu'elles soient nécessaires et proportionnées aux buts légitimes recherchés.

Votre Conseil a rappelé à maintes reprises que

"l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales ne s'oppose pas à ce que les Etats fixent des conditions pour le séjour des étrangers sur leur territoire et que, partant, ils prennent une mesure d'éloignement à l'égard de ceux qui ne satisfont pas à ces conditions. Une telle ingérence n'est toutefois permise que pour autant qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire, notamment à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales. Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit proportionnée au but légitime recherché. Dans cette perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte

au droit du demandeur au respect de sa vie privée et familiale" (voir e.a. CCE, arrêt n° 2212 du 3 octobre 2007).

Et que

« Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la Loi (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance » (voir e.a. CCE, arrêt n°93.135 du 07.12.2012)

En l'espèce, la décision attaquée ne mentionne à aucun moment qu'il a été tenu compte du droit à la vie familiale du requérant et ne permet dès lors pas de vérifier si la partie adverse a effectué une mise en balance des intérêts en présence. La partie adverse reste en défaut d'établir que l'ingérence que constitue incontestablement la décision litigieuse dans la vie familiale du requérant est « nécessaire dans une société démocratique » - soit justifiée par un besoin social impérieux - et proportionnée à un des buts visés à l'article 8§2 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'Homme et des libertés fondamentales.

Pour le requérant dont l'état de santé est grave, l'âge particulièrement avancé et dont la fille s'occupe de lui quotidiennement en Belgique, un retour au Brésil constituerait une mesure qui porterait atteinte à sa vie familiale de manière manifestement disproportionnée, en violation de l'article 8 de la CEDH et de l'article 7 de la Charte UE.

La partie adverse a procédé à une erreur manifeste d'appréciation et n'a pas adéquatement motivé sa décision à cet égard, violant ainsi les dispositions légales et principes généraux consacrant son obligation de motivation."

3.2. In het tweede onderdeel van hun middel voeren verzoekers aan dat hen een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat zij fysiek en medisch afhankelijk zijn van hun Italiaanse dochter die in België woont. Zij betogen dat hun dochter hen is komen halen in Brazilië omwille van hun gevorderde leeftijd en verslechterde gezondheidstoestand en opdat zij voor hen kan zorgen in België. Zij benadrukken dat zij ter ondersteuning van hun aanvragen medische attesten van 10 januari 2024 hebben voorgelegd waarin een arts attesteert dat zij, omwille van hun gezondheidstoestand, niet autonoom zijn, niet in staat zijn om alleen te leven en volledig afhankelijk zijn van de zorgen en de aanwezigheid van hun dochter die persoonlijk voor hen zorgt. De arts geeft nog aan dat een scheiding van verzoekers van hun dochter niet denkbaar is ("n'est pas envisageable"). Zij verwijzen naar artikel 20 van het VWEU en rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Zij betogen dat verweerder er zich op dit punt toe heeft beperkt te wijzen op het verblijf van de referentiepersoon in België sinds 7 oktober 2005 terwijl zij pas in oktober 2023 de gezinshereniging vroegen, zonder echter een concreet onderzoek van de fysieke en medische afhankelijkheidsband en van de vraag of deze van die aard is dat de weigering van het verblijfsrecht hun Italiaanse dochter het effectieve genot van haar rechten als burger van de Unie zou ontzeggen, meer bepaald afbreuk zou doen aan haar rechten van vrij verkeer op het EU-grondgebied.

3.3. Inzake dit tweede onderdeel van verzoekers' middel repliceert verweerder in zijn nota's met opmerkingen als volgt:

"Verweerder laat gelden dat in de bestreden beslissing de medische toestand van verzoekende partij niet wordt betwist, doch dat volkomen terecht werd gesteld dat hieruit niet zonder meer een dermate afhankelijkheid van de referentiepersoon wordt aangetoond.

Verweerder verwijst naar volgende motivering uit de bestreden beslissing:

"Wat betreft de medische stukken ter staving van de fysieke afhankelijkheid van betrokkene van de referentiepersoon. Huidige beslissing stelt het reële karakter van de diagnose van betrokkene en de noodzaak aan een geschikte medische behandeling niet ter discussie. Echter, deze medische afhankelijkheid is geen criterium voor het "ten laste zijn van" in de geest van artikel 40bis, hiervoor zijn andere bepalingen in de wet voorzien. Het gaat om een financiële en / of materiële afhankelijkheid ten overstaan van de referentiepersoon. In dit opzicht, niettegenstaande de verklaring van de advocaat, ontbreekt objectief bewijs dat de referentiepersoon de medische kosten voor de aangehaalde behandelingen ook daadwerkelijk draagt/heeft gedragen. Er ligt ook geen bewijs voor dat de betrokkene de noodzakelijke medische zorg niet kan verkrijgen in het land van herkomst, of dat de referentiepersoon reeds van in het land van herkomst de medische kosten van de betrokkene droeg en dat deze medische zorg/kost van in het land van herkomst een fundamenteel motief vormde voor de betrokkene om zich met zijn dochter in België te herenigen. Wat betreft de nieuwe stukken aangaande het betalen van mutualiteitskosten van betrokkene en echtgenote in Brazilië, wordt hiervoor evenmin aangetoond dat deze

zouden betaald geweest zijn door de referentiepersoon. Omwille van onvoldoende zicht op vermogen van betrokkenen, kan evenmin het proportioneel karakter van deze medische kosten ingeschat worden. Derhalve tonen ook deze stukken de afhankelijkheidsrelatie van de betrokkene en zijn dochter van in het land van herkomst niet aan.

Gezien de referentiepersoon sedert 07.10.2005 ononderbroken in België heeft verbleven, haar leven en gezinsleven heeft uitgebouwd in het Rijk, en de betrokkene pas eind vorig jaar een aanvraag gezinshereniging indiende, is het ondanks de verklaringen van de advocaat niet aannemelijk dat de referentiepersoon zich als (familielid van een) EU-onderdaan gedwongen zou zien het Rijk te verlaten, indien het verblijf van de betrokkene niet zou worden toegestaan. Indien er van een dermate afhankelijkheidsrelatie sprake zou zijn dat er een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegestaan, is het redelijk te veronderstellen dat er reeds vroeger een aanvraag gezinshereniging was opgestart, en niet zoals nu gebeurde, nadat de ouders reeds voor niet nader te bepalen tijd illegaal in België bij de referentiepersoon zijn verbleven. In dit opzicht kan op basis van de voorliggende stukken niet onderzocht worden of de vermeende afhankelijkheidsrelatie in België ontstaan is, of reeds van in het land van herkomst.”

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt in het inleidend verzoekschrift is het wel degelijk relevant in het kader van het onderzoek naar een eventueel afgeleid verblijfsrecht dat de referentiepersoon sinds 07.10.2005 ononderbroken in België heeft verbleven en alhier een gezinsleven heeft uitgebouwd.

Daar waar verzoekende partij stelt dat had moeten worden gekeken naar de medische toestand om de afhankelijkheidstoestand te onderzoeken, laat verweerder gelden dat verzoekende partij voorbij lijkt te gaan bovenstaande motivering uit de bestreden beslissing.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft op omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekende partij, gelet op haar medische toestand, geenszins aantoonde dat zij voor haar verzorging is aangewezen op de referentiepersoon. Er wordt niet aangetoond dat de referentiepersoon, gelet op de medische situatie van verzoekende partij, België (de Europese Unie) hoe dan ook zal moeten verlaten als gevolg van de bestreden beslissing.”

3.4. Gelet op de motiveringen van de bestreden beslissingen kan worden aangenomen dat verweerder er op zich rekening mee hield dat voor beide verzoekers medische stukken werden voorgelegd. De beoordeling inzake de voorgelegde medische stukken is tweërlei:

- enerzijds wordt vastgesteld dat deze stukken geen afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekers en hun dochter van in het land van herkomst aantonen;
- anderzijds wordt geoordeeld dat *“ondanks de verklaringen van de advocaat [het] niet aannemelijk [is] dat de referentiepersoon zich als [...] EU-onderdaan gedwongen zou zien het Rijk te verlaten, indien het verblijf van de betrokkene[n] niet zou worden toegestaan”*.

Uit deze tweede vaststelling blijkt dat verweerder ook een onderzoek heeft gevoerd naar een mogelijk afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 21 van het VWEU en de richtlijn 2004/38/EU, meer bepaald naar de vraag of een afgeleid verblijfsrecht aan de orde is omwille van een zorgsituatie die van die aard is dat als het familielid niet wordt toegestaan samen met de Unieburger in België te verblijven het verblijfsrecht van deze laatste *“elk nuttig effect”* wordt ontnomen en afbreuk wordt gedaan aan zijn recht om vrij op het grondgebied van de lidstaten te verblijven, recht dat hem rechtstreeks wordt toegekend door een duidelijke en nauwkeurige bepaling van het Verdrag, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld (HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, Zhu en Chen, §§ 26 en 45).

Verweerder geeft in de bestreden beslissingen aan dat een dergelijk afgeleid verblijfsrecht niet aan de orde is, nu de referentiepersoon reeds sinds 7 oktober 2005 in België verblijft en hier haar (gezins)leven heeft uitgebouwd, terwijl verzoekers pas eind 2023 verzochten om gezinshereniging met de referentiepersoon en dit nadat zij voor onbepaalde tijd illegaal bij de referentiepersoon in België verbleven.

Volgens voorgaande rechtspraak van het Hof van Justitie gaat het er echter om dat er sprake is van een zorgsituatie die van die aard is dat als het familielid niet wordt toegestaan samen met de Unieburger in België te verblijven het verblijfsrecht van deze laatste *“elk nuttig effect”* zou worden ontnomen en afbreuk zou worden gedaan aan het recht van de Unieburger om vrij op het grondgebied van de lidstaten te verblijven. Evident dient hierbij minstens concreet rekening te worden gehouden met voorgelegde medische stukken inzake de voorgehouden zorgsituatie. Echter blijkt, zoals verzoekers terecht aanvoeren, nergens dat verweerder bij zijn beoordeling dat het *“niet aannemelijk [is] dat de referentiepersoon zich als [...] EU-onderdaan gedwongen zou zien het Rijk te verlaten, indien het verblijf van de betrokkene niet zou worden toegestaan”* concreet rekening hield met de voor verzoekers

voorgelegde recente medische stukken en met name het hierin geattesteerde dat zij omwille van hun gevorderde leeftijd en/of medische problemen niet autonoom zijn, niet in staat zijn om nog alleen te leven en volledig afhankelijk zijn van de zorgen en de aanwezigheid van hun dochter die persoonlijk voor hen zorgt en dat een scheiding van verzoekers van hun dochter *“niet denkbaar is”* (*“n’est pas envisageable”*). De Raad stipt hierbij nog aan dat het gegeven dat verzoekers in het verleden zonder noemenswaardige problemen zonder de referentiepersoon in Brazilië hebben verbleven nog niet noodzakelijkerwijze betekent dat dit actueel nog steeds mogelijk is, net omwille van hun gevorderde leeftijd en hun evoluerende medische toestand. Alleszins kwam het verweerder minstens toe de voorgelegde medische stukken, en het hierin geattesteerde, op voldoende concrete wijze in rekening te brengen, wat niet of onvoldoende het geval is in de bestreden beslissingen. Verzoekers kunnen aldus worden gevolgd in hun standpunt dat de bestreden beslissingen zijn genomen met miskennis van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het verweer in de nota met opmerkingen kan geen afbreuk doen aan de gedane vaststellingen. Verweerder verwijst naar zijn voorgaande beoordeling in de bestreden beslissingen dat op basis van de voorgelegde medische stukken geen *“afhankelijkheidsrelatie [...] van in het land van herkomst”* werd aangetoond. De vaststelling dat het ten laste zijn van in het land van herkomst mogelijk onvoldoende werd aangetoond, sluit echter niet uit dat er actueel, op grond van de gevorderde leeftijd en evoluerende gezondheidstoestand van verzoekers, wel degelijk een afhankelijkheidsrelatie bestaat die van die aard is dat een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend omdat anders het recht van vrij verkeer van de Unieburger elk nuttig effect wordt ontnomen. Verder betoogt verweerder in zijn nota dat het, in het kader van het onderzoek naar een afgeleid verblijfsrecht, wel degelijk relevant is dat de referentiepersoon reeds sinds 7 oktober 2005 ononderbroken in België verblijft en hier een (gezins)leven heeft uitgebouwd. Zelfs aangenomen dat dit het geval is, doet dit er echter geen afbreuk aan dat bij de beoordeling alle nuttige en relevante elementen in rekening moeten worden gebracht en dus ook de voorgelegde medische attesten en het hierin geattesteerde. De vaststelling blijft overeind dat ter zake geen voldoende zorgvuldig onderzoek blijkt, nu de voorgelegde medische attesten enkel concreet werden betrokken bij het onderzoek van de vraag of verzoekers eerder in Brazilië reeds financieel en/of materieel werden gesteund door de referentiepersoon.

3.5. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Een verder onderzoek van het middel dringt zich niet langer op.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van de beroepen ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 april 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden worden vernietigd.

Artikel 3

De kosten van de beroepen, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS